

«Ὅθεν του λοιπού, ἀδελφοί, σας παρακαλούμεν και σας προτρέπομεν διὰ του Κυρίου Ἰησοῦ, καθὼς ὡς παρελάβετε παρ' ἡμῶν το πῶς πρέπει να περιπατήτε και να ἀρέσκητε εις τον Θεόν, οὕτω να περισσεύητε εις το μᾶλλον· ὅτι ἐξεύρετε ποίας παραγγελίας ἐδῶ καμεν εις εσάς διὰ του Κυρίου Ἰησοῦ. Ὁτι ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι το θέλημα του Θεοῦ, ο αγιασμός σας, να ἀπέχησθε ἀπὸ της πορνείας, να ἐξεύρη ἕκαστος ὑμῶν να κρατῇ το εαυτοῦ σκεῦος ἐν αγιασμῷ και τιμῇ, οὐχί εις πάθος ἐπιθυμίας καθὼς ὡς και τα ἔθνη τα μη γνωρίζοντα τον Θεόν, να μη υπερβαίνη τις και ἀδικῇ τον ἀδελφόν αὐτοῦ εις το πρᾶγμα τοῦτο, ὅτι ο Θεός εἶναι ἐκδικητής διὰ πάντα ταῦτα, καθὼς ὡς και σας προείπομεν και διὰ μαρτυριῶν ἐβεβαιώσαμεν. Ὁτι ο Θεός δεν ἐκάλεσεν ἡμᾶς πρὸς ἀκαθαρσίαν, ἀλλὰ πρὸς αγιασμόν.» (Α΄ Θεσσαλονικεῖς, δ:1-7).

«Διὰ τοῦτο ἀναζωσθέντες τας οσφύας της διανοίας σας, ἐγκρατεύεσθε και ἔχετε τελείαν ἐλπίδα εις την χάριν την ἐρχομένην εις εσάς, ὅταν ἀποκαλυφθῇ ο Ἰησοῦς Χριστός, ὡς τέκνα ὑπακοῆς μη συμμορφούμενοι με τας προτέρας ἐπιθυμίας, τας ὁποίας εἶχετε ἐν ἀγνοίᾳ ὑμῶν, ἀλλὰ καθὼς ὡς εἶναι ἅγιος ἐκεῖνος, ὅστις σας ἐκάλεσεν, οὕτω και σεις γίνεσθε ἅγιοι ἐν πάσῃ διαγωγῇ ὅτι εἶναι γεγραμμένον Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἅγιος.» (Πέτρου Α΄, α':13-16).

Ο αγιασμός του χριστιανού, ὅπως διαβάζουμε στα προηγούμενα ἐδάφια, εἶναι το θέλημα του Κυρίου. Ὅταν ο ἄνθρωπος πιστέψει στον Ἰησοῦ Χριστό και βαπτισθῇ στο νερό, θεωρεῖται ἀπὸ τον Θεὸ ἕνα σωσμένο παιδί Του (Μάρκος, ις':16), μιας και ο ἴδιος ο Πατέρας Θεός τον ἔχει ἀναγεννήσει και το αἷμα του Ἰησοῦ Χριστοῦ τον ἔχει καθαρῖσει ἀπὸ κάθε ἀμαρτία. Το ἐπόμενο σημαντικό βῆμα του ἀναγεννημένου χριστιανού εἶναι ἡ βάπτισή του με Ἅγιο Πνεῦμα ἀπὸ τον Ἰησοῦ Χριστό, καθὼς και ο Ἰωάννης ο Βαπτιστής εἶχε ἀναγγεῖλει, «**Αὐτός θέλει σας βαπτίσει ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ και πυρί**»

(Ματθαῖος, γ':11) και ὅπως εἶχε υποσχεθεῖ ο ἴδιος ο Κύριος στους ἀποστόλους:

«Ὅστις πιστεύει εις ἐμέ, καθὼς ὡς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ὕδατος ζῶντος θέλουσι ρεῦσαι ἐκ της κοιλίας αὐτοῦ. Τοῦτο δε εἶπε περὶ του Πνεύματος, το ὁποῖον ἐμελλον να λαμβάνωσιν οἱ πιστεύοντες εις αὐτόν ὅτι δεν ἦτο ἐτι δεδομένον Πνεῦμα Ἅγιον, ἐπειδὴ ο Ἰησοῦς ἐτι δεν ἐδοξάσθη.»

(Ἰωάννης, ζ':38,39).

Αὐτὴ ἡ ἐπαγγελία ἐκπληρώθηκε για πρώτη φορά, την ἡμέρα της Πεντηκοστής ὁπότε και βαπτίστηκαν με Ἅγιο Πνεῦμα, οἱ ἀπόστολοι, ἡ μητέρα και τα ἀδελφία του Κυρίου και ἄλλοι, συνολικά 120 πιστοὶ (Πράξεις, β':2-4).

Από κει και πέρα ο κάθε αναγεννημένος και βαπτισμένος με Άγιο Πνεύμα χριστιανός πρέπει 'μετά φόβου και τρόμου' να εργάζεται την σωτηρία του και να αγωνίζεται τον καλό αγώνα της πίστεως μέχρι τέλους. Ο Χριστός μας συστήνει να Του μοιάσουμε και αυτό θα είναι το «ισόβιο» μέλημα κάθε χριστιανού ώστε να μπορέσει όπως ο απόστολος Παύλος να πει, όταν έρθει η ώρα της αναχώρησής του από αυτό τον κόσμο: **«Τον αγώ να τον καλόν ηγωνίσθην, τον δρόμον ετελείωσα, την πίστιν διετήρησα του λοιπού μένει εις εμέ ο της δικαιοσύνης στέφανος, τον οποίον ο Κύριος θέλει μοι αποδώ σει εν εκείνη τη ημέρα, ο δίκαιος κριτής, και ου μόνον εις εμέ, αλλά και εις πάντας όσοι επιποθούνι την επιφάνειαν αυτού.»** (

Β' Προς Τιμόθεο δ: 7,8).

Ο πρακτικός αγιασμός, στην καθημερινή ζωή συνοδεύεται με έργα, είτε αυτά είναι 'εσωτερικά', δηλαδή έχουν να κάνουν με την πνευματική αύξηση του 'εσωτερικού ανθρώπου' κάθε πιστού, είτε εξωτερικά, δηλαδή αφορούν την προσφορά αυτού στον πλησίον. Τα 'εσωτερικά έργα', ξεκινάνε με την προσευχή και την νηστεία, όπου ο κάθε αναγεννημένος χριστιανός ζητάει από τον Πατέρα Θεό στο όνομα του Ιησού Χριστού, αυτό που αρέσει στο Θεό, όπως η συγχώρεση, η αφαίρεση κοσμικών στοιχείων, να ξεπεράσει τυχόν ελαττώματα που έχει, πνευματική αύξηση κλπ. Στη νηστεία και στην προσευχή, όταν γίνονται σύμφωνα με τις οδηγίες του Κυρίου (Ματθαίος, στ' 5-18), το Άγιο Πνεύμα ενεργεί μέσα στην ψυχή του πιστού και κάνει έργο αγιασμού. Το ίδιο συμβαίνει όταν γίνεται μελέτη του Λόγου του Θεού. Την ενέργεια αυτή του Αγίου Πνεύματος, ο χριστιανός την αντιλαμβάνεται εκ του αποτελέσματος, δηλαδή «βλέπει» μέσα του ότι κάτι έχει αλλάξει και αυτό το παρατηρεί στην καθημερινότητά του. Βλέπει δηλαδή στη ζωή του, τον καρπό του Αγίου Πνεύματος, που ο Λόγος του Κυρίου αναφέρει : **«Ο δε καρπός του Πνεύματος είναι αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθοσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια»** (Γαλάτες, ε':22) Αυτό μπορούμε να πούμε ότι είναι 'εσωτερικό έργο' επειδή γίνεται μέσα στην ψυχή του ανθρώπου. Στη συνέχεια, σκοπός του χριστιανού είναι η διατήρηση και η αύξηση του καρπού του Αγίου Πνεύματος.

Η πραγματοποίηση αυτού του σκοπού δεν είναι εύκολη υπόθεση. Υπάρχουν τα 'ζιζάνια' που εμποδίζουν την πνευματική αύξηση, τα οποία αν ο πιστός δεν απομακρύνει από τη ζωή του, κινδυνεύει να χάσει την σωτηρία του. Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός μιλάει γι' αυτά τα 'ζιζάνια' στην παραβολή του σπορέα: **«...αι μέριμναι του αιώ νος τούτου και η απάτη του πλούτου και αι επιθυμίες των άλλων πραγμάτων εισερχόμεναι συμπνίγουσι τον λόγον, και γίνεται άκαρπος.»** (Μάρκ. δ :19), γι' αυτό μας συμβουλεύει:"

Πρ
οσέχετε δε εις εαυτούς μήποτε βαρυνθώ σιν αι καρδίαι σας από κραιπάλης και μέθης και μεριμνώ ν βιωτικώ ν, και επέλθη αιφνίδιος εφ' υμάς η ημέρα εκείνη διότι ως παγίς θέλει επέλθει επί πάντας τους καθημένους επί πρόσωπον πάσης της γης.Αγρυπνείτε λοιπόν δεόμενοι εν παντί καιρώ , διά να καταξιωθήτε να εκφύγητε πάντα ταύτα τα μέλλοντα να γείνωσι και να σταθήτε έμπροσθεν του Υιού του ανθρώ που."

(Λουκάς, κα΄ : 34-36)

Στον κάθε πιστό εναπόκειται να εκτιμήσει την σωτηρία που του έδωσε ο Κύριος και να τον αγαπήσει πάνω απ' όλα. Αν συμβεί αυτό, ο πιστός θα λάβει σοβαρά υπ' όψη τις εντολές του Κυρίου και θα αγωνιστεί να εξαγοράζει σοφά τον χρόνο του, να ιεραρχήσει τις ανάγκες του, ζητώντας πρώτα απ' όλα τη βασιλεία και το θέλημα του Κυρίου στη ζωή του. Το τελικό αποτέλεσμα αυτού του αγώνα του χριστιανού είναι να μορφώνεται ο Ιησούς Χριστός μέσα 'εσωτερικό άνθρωπο' του πιστού, ώστε όπως ο απόστολος Παύλος, κάποια μέρα να πει : "**Μετά του Χριστού συνεσταυρώ θην ζω δε ουχί πλέον εγώ , αλλ' ο Χριστός ζη εν εμοί καθ' ο δε τώ ρα ζω εν σαρκί, ζω εν τη πίστει του Υιού του Θεού, όστις με ηγάπησε και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ εμού.**"
(Γαλ. β΄ : 20)

Τα 'εξωτερικά έργα' είναι οι ελεημοσύνες, το ευαγγελιστικό έργο, οι επισκέψεις σε αρρώστους, φυλακισμένους, άπορους, ορφανούς, χήρες και γενικά η προσφορά βοήθειας , υλικής και πνευματικής, σ' αυτούς που περνούν δύσκολες καταστάσεις και δοκιμασίες. Ακόμη έργο προσφοράς στον πλησίον είναι και το να προσεύχεται κάποιος για τους αδελφούς, συγγενείς, φίλους αλλά και για εκείνους που τον μισούν και τον κακολογούν.

Οι απόστολοι του Κυρίου μετά την Πεντηκοστή, έκαναν θαύματα στο όνομα του Ιησού Χριστού, ευαγγέλιζαν, κήρυτταν στα έθνη και δημιουργούσαν εκκλησίες, με πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα, τον απόστολο Παύλο. Η πρώτη εκκλησία είχε έργα, αλλά πάνω από όλα οι πιστοί είχαν αγάπη μεταξύ τους όπως αναφέρεται στις Πράξεις των Αποστόλων: **«Και πάντες οι πιστεύοντες ήσαν ομού, και είχαν τα πάντα κοινά»** (Πράξεις, β΄ : 44) και ο Κύριος βλέποντας αυτήν την αγάπη, που πήγαζε από την αγάπη των πιστών σ' Αυτόν, προσέθετε κάθε μέρα στην εκκλησία τους σωσμένους (Πράξεις, β΄ :47).

Τα έργα της πίστης, η οποία πίστη στηρίζεται στον Ιησού Χριστό και στην ανάστασή Του, έχουν μισθό από τον Πατέρα Θεό. Όποια έργα θελήσει να κάνει οποιοσδήποτε χριστιανός, ας τα κάνει με αγάπη (Α' Κορινθίους, ις΄ :14) γιατί **«και εάν πάντα τα υπάρχοντά μου διανείμω, και εάν παραδώ σω το σώ μα μου διά να καυθώ , αγάπην δε μη έχω, ουδέν ωφελούμαι.»**
(Α' Κορινθίους, ιγ΄ : 3).
Βέβαια 'η πίστις, εάν δεν έχη έργα, νεκρά είναι καθ' εαυτήν' (Ιακώβου β΄ :17), αλλά αυτά τα έργα είναι αποτέλεσμα της σωτηρίας στη ζωή του ανθρώπου και όχι προϋπόθεση γι' αυτή.

Συμπερασματικά αναφέρουμε ότι ο Κύριος θα παραλάβει πρώην αμαρτωλούς αλλά τώρα

αγίους. Κάνοντας μια ειλικρινή σύγκριση του καρπού της αμαρτίας με τον καρπό του Αγίου Πνεύματος, μπορούμε αβίαστα να συμφωνήσουμε με τα λόγια του αποστόλου Παύλου: **«Τίνα λοιπόν καρπὸν εἴχετε τότε ἐξ ἐκείνων των ἔργων, διὰ τα οποία τὼ ρα αἰσχύνεσθε; διότι τὸ τέλος ἐκείνων εἶναι θάνατος. Ἀλλὰ τὼ ρα ἐλευθερωθέντες ἀπὸ τῆς αμαρτίας καὶ δουλωθέντες εἰς τὸν Θεόν, ἔχετε τὸν καρπὸν σας εἰς ἁγιασμόν, τὸ δε τέλος ζωῆν αἰώνιον. Διότι ὁ μισθὸς τῆς αμαρτίας εἶναι θάνατος, τὸ δε χάρισμα τοῦ Θεοῦ ζωὴ αἰώνιος διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.»**

(Ρωμαίους ς' 21-23). Ἐτσι οἱ πιστοὶ που θυμούνται καὶ εκτιμούν σωστά τὸν καθαρισμὸ τῶν αμαρτιῶν τους ἀπὸ τὸν Κύριο, καταβάλουν συνεχὴ προσπάθεια γιὰ τὴν πνευματικὴ αὐξηση καὶ τὸν ἁγιασμό τους, ὥστε νὰ δουν τὸν Κύριο καὶ νὰ εἶναι μαζί Του εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. (Β' Πέτρου α': 5-11). Ἀμήν!